

Arrest

nr. 193 779 van 17 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 20 december 2016, in functie van zijn schoonzus met de Nederlandse nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit als ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 19 juni 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoeker op 20 juni 2017 ter kennis gebracht.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20/12/2016 werd ingediend door:

Naam: [A. B.]

Voornaam: [D.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 20/12/2016 opnieuw gezinshereniging aan met zijn schoonzus, zijnde [A. R.], geboren op [...], van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Betrokkene diende reeds eerdere aanvragen in in functie van de schoonzus, nl. op 31/07/2015 en 17/03/2016, deze werden geweigerd op 29/01/2016 en 15/09/2016. Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond reeds voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon of ten laste te zijn.

Betrokkene legt volgende nieuwe bewijzen voor:

- administratief attest dd 23/02/2017 van de broer van betrokkene dat hij in Marokko in 2010, 2011 en 2012 ten laste was van hun zus en haar man en tussen 150 tot 250€ kreeg, dewelke niet kan worden aanvaard als bewijs ten laste gezien het geen betrekking heeft op de referentiepersoon en slechts een verklaring betreft, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

- administratief attest dd 4/10/2016 uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten waaruit zou moeten blijken dat betrokkene ten laste zou zijn van de referentiepersoon, terwijl de referentiepersoon reeds sedert 10/08/2009 verblijf heeft bekomen in België.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hieromtrent geen documenten heeft voorgelegd. Zo heeft hij niet aangetoond zelf onvermogen te zijn, werd er onvoldoende aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt er niet dat zowel hij als de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, en werd er geen documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voorgelegd, zodat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3, tweede lid, a van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) "aangevuld door mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (COM(2009) 313)", van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"1.

Het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geeft de volgende definitie van 'andere familieleden van een burger van de Unie':

[...]

In casu is het 2° punt relevant.

Hierbij vult het artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende aan:

[...]

Deze artikelen vormen een omzetting door de Belgische staat van Richtlijn 2004/38 in de nationale wet. Samengevat moeten de lidstaten het verblijf vergemakkelijken van familieleden in de ruime zin van het woord, onder andere van zij die ten laste zijn of die deel uitmaken van het gezin van de EU-onderdaan. Verzoeker deed een aanvraag bij Dienst Vreemdelingenzaken omdat hij zich in die situatie herkende. Hij bracht het bewijs deel uit te maken van het gezin van zijn schoonzus en hij toonde aan ten laste te zijn van zijn schoonzus. Hij kreeg in plaats van de verwachte positieve beslissing en verblijfskaart een weigering van verblijf.

De motivering van de beslissing tot weigering van verblijf getuigt van een ongeoorloofde uitbreiding van voorwaarden van de gezinsherenigingsrichtlijn - met name het vergemakkelijken van verblijf van familieleden van Unieburgers in de ruime zin van het woord.

Gedaagde meent dat er niet voldoende is aangetoond dat verzoeker deel uitmaakte van het gezin of ten laste was van de referentiepersoon in "het land van herkomst". Deze motivering is totaal in tegenspraak met de eerder geciteerde toepasselijke artikels uit de Vreemdelingenwet: verzoeker heeft namelijk wel degelijk met de meest passende middelen de feitelijke situatie van 'ten laste zijn van de Unieburger' aangetoond.

2.

In de bestreden beslissing is er een onevenwicht zonder redelijke grondslag tussen de voorgelegde bewijsstukken in het dossier en de beslissing die Dienst Vreemdelingenzaken op basis daarvan meende te nemen. Het redelijkheidsbeginsel is in de bestreden beslissing geschonden.

"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt." (Rv.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit die vastgestelde onredelijkheid vloeit ook een schending van de materiële motiveringsplicht voort.

Het is voor verzoeker niet eens mogelijk is om de reden te begrijpen die aan de basis ligt van de genomen beslissing, zoals nochtans is bepaald in onder meer artikel 3 van de motiveringswet van 29 juli 1991 en de rechtspraak van de Raad van State.

"Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

In het arrest nr. 28.074 van 28 mei 2009 stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)."

De geleverde stukken worden door gedaagde beoordeeld als onvoldoende daar er niet kan worden onderzocht of het gaat om een werkelijke tenlasteneming...

Verzoeker verwijst voor een interpretatie naar de "Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/3 8/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", waarin toelichting wordt gegeven bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/3 8/EG, namelijk de artikels

In hoofdstuk 2.1.4 zet de Europese Commissie hierover de volgende richtsnoeren bij de interpretatie uiteen [...]

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen.

Overeenkomstig artikel 3, lid 2, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge bij de vaststelling van de criteria waarmee rekening moet worden gehouden bij het besluit of aan "andere ten laste komende familieleden" de uit de richtlijn voortvloeiende rechten worden toegekend. De lidstaten kunnen deze criteria echter niet volledig vrij vaststellen. Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, moet overeenkomstig de nationale wetgeving de persoonlijke situatie van de betrokken aanvragers zorgvuldig worden onderzocht, waarbij conform overweging 6 rekening moet worden gehouden met hun relatie met de EU-burger of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.

Bij een afwijzend besluit moeten alle materiële en procedurele waarborgen van de richtlijn in acht worden genomen. Het besluit moet schriftelijk worden gemotiveerd en openstaan voor beroep."

Toegepast op de feiten in de aanvraag van verzoeker, kan enkel geconcludeerd worden dat de motiveringsplicht in casu geschonden is, samengenomen met het artikel 47/1 Vreemdelingenwet.

Verzoeker legde wel degelijk duidelijke bewijzen voor van het feit dat de Europese referentiepersoon hem financieel ondersteunde in de zin van de Richtlijn, artikel 3 meer nog er ligt zoals de Commissie in haar mededelingen expliciteert een "attest van familie ten laste".

In dat geval mag het gastland niet weigeren het verblijfsrecht te erkennen. Dat deze verklaring op eer gebeurt of niet is weinig relevant.

Dat nog minder relevant is dat de referentiepersoon sinds 2009 in B verblijft. Immers het is perfect mogelijk dat verzoeker ten laste is van de referentie

De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht blijken door gedaagde geschonden; de beslissing bevel 20 laat verzoeker niet toe te begrijpen waarom zijn aanvraag tot verblijf mislukt is, gezien verzoeker wél de gevraagde bewijzen heeft voorgelegd dat hij aan de voorwaarden die de wet stelt voldoet."

2.2.1. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt zo verwezen naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet en gesteld dat gelet op deze bepalingen het bewijs dient voor te liggen dat, om als ander familielid van een burger van de Unie te kunnen worden beschouwd, verzoeker reeds van in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie. Verweerder stelt vast dat verzoeker, die reeds eerdere aanvragen op dezelfde grond indiende, twee nieuwe bewijzen voorlegde, doch deze niet toelaten alsnog vast te stellen dat hij voorafgaand aan de huidige aanvraag en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon en evenmin dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon. Meer concreet wordt inzake het attest van 23 februari 2017 geduid dat dit een attest van de broer van verzoeker betreft dat hij in Marokko in 2010, 2011 en 2012 ten laste was van hun zus en haar man en tussen de 150 en 250 euro kreeg. Er wordt gemotiveerd dat dit attest geen betrekking heeft op de referentiepersoon en het bovendien een loutere verklaring betreft waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Inzake het administratieve attest van 4 oktober 2016 van de Marokkaanse autoriteiten dat verzoeker ten laste zou zijn van de referentiepersoon wordt opgemerkt dat de referentiepersoon reeds sinds 10 augustus 2009 een verblijf heeft verkregen in België. Verweerder geeft aan dat aldus geen document wordt voorgelegd dat aantoonde dat hij voorafgaand aan de huidige aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon en evenmin dat hij onvermogen is.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen ook niet zozeer aangeeft niet te weten waarom de voorgelegde stukken niet worden aanvaard, maar wel dat hij niet akkoord gaat met de gemaakte beoordeling. Dit betreft evenwel de materiële, en niet de formele, motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – bepaling waarop verzoeker zijn aanvraag steunde – luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG. Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Verzoeker toont niet met concrete argumenten aan dat artikel 3, tweede lid, a van de richtlijn 2004/38/EG niet correct werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Hij geeft verder aan dat verweerder een toepassing maakt van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet die zou indruisen tegen de doelstelling van voormelde bepaling van de richtlijn 2004/38/EG, doch ook hier blijft hij in gebreke zulks met concrete argumenten aannemelijk te maken. Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt dat het de bedoeling was van de regelgever om het vrij verkeer van Unieburgers te vrijwaren door het verblijf van verdere familieleden die in het land van herkomst deel uitmaken van het gezin of ten laste zijn te vergemakkelijken. Verweerder heeft in zijn beslissing enkel vastgesteld dat een dergelijke nauwe band tussen verzoeker en de referentiepersoon niet bleek. Verzoeker spreekt over een *“ongeoorloofde uitbreiding van voorwaarden van de gezinsherenigingsrichtlijn”* doch toont zulks niet concreet aan. In zoverre het zijn bedoeling is te betwisten dat hij het bewijs dient te leveren reeds in het land van herkomst deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon of ten laste te zijn van de referentiepersoon, kan verzoekers betoog geenszins worden aangenomen. Artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bevat zelf reeds de duidelijke voorwaarde dat het *‘ander familielid’* in het land van herkomst ten laste is van of inwoont bij de burger van de Unie.

Verweerder betwist als dusdanig niet dat verzoeker kan worden beschouwd als een niet in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoeld familielid. Wel geeft hij aan dat om te voldoen aan artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet verzoeker het bewijs dient te leveren dat hij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon dan wel reeds van in het land van herkomst

ten laste is van de referentiepersoon en verzoeker in gebreke blijft dit bewijs te leveren aan de hand van de door hem voorgelegde stavingstukken. Verzoeker geeft aan deze motivering in de bestreden beslissing te betwisten.

Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk duidelijke bewijzen heeft voorgelegd dat de referentiepersoon hem financieel ondersteunde. Hij stelt dat het gegeven dat een verklaring op eer gebeurt niet of weinig relevant is en het nog minder relevant is dat de referentiepersoon sinds 2009 in België verblijft. Hij verwijst naar de mededeling van de Commissie aan het Europese Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting van de richtlijn 2004/38/EG, waarbij hij de passages beklemtoont dat de vraag of iemand ten laste is een feitelijke kwestie is die geval per geval moet worden onderzocht, er niet hoeft te worden onderzocht of het betrokken familielid in theorie in staat zou zijn in zijn onderhoud te voorzien bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten, het moet gaan om een structurele afhankelijkheid en het vereiste bewijs met elk passend middel kan worden geleverd.

De Raad stelt vast dat verzoeker aldus niet aangeeft te betwisten dat de voorgelegde stukken niet aantonen dat hij in het herkomstland deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Verzoeker betoogt op algemene wijze het tegendeel, doch zonder ter zake zijn standpunt toe te lichten en aannemelijk te maken dat het bestuur op basis van de door hem voorgelegde stukken ten onrechte zulks niet heeft aanvaard. In zoverre hij wijst op het gegeven dat hij in België inwoont bij de referentiepersoon wijst de Raad op de duidelijke bewoordingen van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet dat het 'ander familielid' in het land van herkomst deel moet uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Verzoeker geeft met zijn betoog als dusdanig evenmin aan te betwisten dat hij, wat het ten laste zijn in het land van herkomst betreft, het bewijs diende te leveren dat hij reeds van in zijn land van herkomst was aangewezen op de financiële / materiële steun van de referentiepersoon.

In dit verband legde hij allereerst een attest van zijn broer voor, doch hij weerlegt de vaststelling ter zake van verweerder niet dat dit attest geen betrekking heeft op de referentiepersoon. Evenmin toont hij aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn om een loutere verklaring op eer van een nauw familielid niet te aanvaarden als voldoende bewijs van effectieve steun die werd genoten in het land van herkomst of van het ten laste zijn in het land van herkomst.

Het voorgelegde administratief attest van de Marokkaanse autoriteiten van 4 oktober 2016 stelt verder dat verzoekers broer Y. de enige ondersteuning is van ("*est le seul soutien de*") zijn echtgenote (de referentiepersoon) en kinderen enerzijds en verzoeker anderzijds. In zoverre in de bestreden beslissing in dit verband wordt gesteld dat de referentiepersoon reeds sinds 10 augustus 2009 een verblijf heeft verkregen in België kan verzoeker op zich worden gevolgd dat dit enkele gegeven niet volstaat om dit stuk af te wijzen. Zo wordt gewezen op het gestelde door het Hof van Justitie in zijn arrest Rahman dat afhankelijkheidsbanden ook kunnen bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde Staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Het Hof benadrukte dat de situatie van afhankelijkheid daarentegen wel moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. De Raad stelt vast dat verweerder evenwel ook op duidelijke wijze heeft aangegeven dat dit stuk niet vermog aan te tonen dat verzoeker voorafgaand aan de huidige aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en evenmin dat hij onvermogen is. De Raad stelt in dit verband vast dat het betreffende stuk dateert van 4 oktober 2016 en enkel spreekt over de op dat ogenblik actuele toestand. Er wordt zo enkel de tegenwoordige tijd gebruikt. Evenwel dringt de vaststelling zich op dat verzoeker zich reeds sinds enige tijd voorafgaand aan dit stuk op het Belgische grondgebied bevindt, getuige de eerdere verblijfsaanvragen in functie van zijn Nederlandse schoonzus. Er blijkt niet dat het geattesteerde ook slaat op de situatie voor de komst van verzoeker naar België. De in casu geldende wettelijke bepalingen beogen ook een structurele afhankelijkheidsband, geen momentopname. Aldus blijkt niet dat voormelde beoordeling van het bestuur als kennelijk onredelijk of onwettig is te beschouwen. De door verzoeker aangehaalde richtsnoeren van de Commissie doen geen afbreuk aan deze vaststelling. De beklemtoonde passages staan niet ter discussie. Verzoeker laat na concrete argumenten te ontwikkelen die alsnog wijzen op enige kennelijke onredelijkheid of onwettigheid.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.3. Zoals reeds werd aangehaald, is het artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG omgezet in de Belgische wetgeving. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij maakt evenmin aannemelijk dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een zodanige wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt.

2.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.2.6. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS